

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי (ט"ז, א'). פירש רש"י ולא הזכיר בן יעקב שביקש כו', והיכן נזכר שמו על קרח בהתיחסם על הדוכן* ויש לדקדק על קושיות רש"י ז"ל והיכן כו', מה היה קשה אם לא היה נזכר שמו בשום מקום. ויש לפרש שרש"י ז"ל כיון בקושיתו להורות לנו דבר גדול, כי היה קשה לרש"י בהפסוק מה לנו ליחוסו בן יצהר כו', אלא פירושו הוא שלקח את היחוס הזאת למחלוקתו וחלק עליהם מחמת יחוסו ולא זכר את יחוס של יעקב במחלוקתו שביקש כו'. ושורש הדבר שזכות אבות הוא דבר גדול ועומדת לו לאדם בשעה שהוא רוצה לעבוד את ד' שיהיה לו סייעתא מן השמים לעשות המצוה בשלימות וזאת אינו אלא כשלא לקח מעלת היחוס לצד אחר אזי בודאי עומדת לו לעבודת הבורא* וזה שפירש רש"י ולא הזכיר בן יעקב וכיון שלא נזכר שמו על המחלוקת אזי בודאי שנזכר שמו לעבודת הבורא והיכן נזכר שמו ומפרש שנזכר שמו על הדוכן והבן*: ספר נועם אלימלך

ובגמ' ובמד' בקהלם אל תחד כבודי בעדת קרח פי' דכתיב ויקהלו על משה ועל אהרן. אבל לא הי' כניסי' לשם שמים ולא נתקיים כי כח האסיפה לבוא לאחדות ולעורר השורש של יעקב אבינו כחן של בנ"י. וזהו סופה להתקיים פי' לעורר הסוף והתכלית אחדות הגמור. אבל בקהלם אל תחד ולא באו להאחדות. וזהו שאמרו כל העדה כו' קדושים כו'. אמת הי' שבכח התאספות בנ"י מעוררין הקדושה והאחדות והשראת השכינה כמ"ש ויהי בישורון מלך בהתאסף. אבל צריכין סיוע שיוכלו להתאסף ולהתאחד. וזה הי' בכח מרע"ה ועבודת הכה"ג. לכן כשרצו להתאסף חוץ מכחם לא הועילו כלום: שפת אמת שנת תרמ"ג

ויקח קרח בן יצהר (במדבר ט"ז א'). מה שאמר הרה"ק ר' שמחה בונם זצ"ל, הפירוש, שלקח לעצמו. אפשר כוונתו, שקרח לא היה מתכון לכבוד שמים, אלא לכבוד עצמו. [ליקוטים חדשים פ' קרח]: ספר קול מבשר ח"א

קרח הי' בעל רוה"ק ומטועני ארון הברית, היינו שהי' צדיק וזקן בן ק"ל שנה ובכל זאת בגלל קנאה אחת שקינא באליצפן בן עוזיאל ירד שאולה, נגיעה קטנה זו הוציאה אותו מן העולם, מכאן צריכים ללמוד מה איומה יכולה להיות נגיעה אחת קטנה ומכאן מדה טובה מרובה לאן יכולה נטיה אחת לטובה להביא את האדם. חי' הרי"ם

ובדדומה לזה אמר ר' ישראל סאלאנטער זי"ע, שנוח יותר ללמוד כל הש"ס מלשנות מידה א' ולענ"ד יש להוסיף שלפעמים מידה גרועה א' יכול לעכב את האדם מללמוד כל הש"ס ומדה טובה מרובה שע"י מדה טובה א' וע"י קצת התחזקות יכול לבוא למדרגות גדולים כר' אליעזר בן הורקנוס שהיה כ"ח שנים והלך ללמוד אצל ר' אליעזר הגדול בירושלים ולמד ב' הלכות כל ימות השבוע וחזר אותם בשבת עד שנתעלה ואמר אליו רבו אשרי אברהם יצחק ויעקב שיצא זה מחלציהם (עיין שם פרקי דר' אליעזר א',ב') וידוע עובדות מהרבה שעלו למה שזכו ע"י התחזקות. ושמעתי מר' שניאור קאטלער זצ"ל שאמר על רות - ותרא כי מתאמצת היא ללכת (א י"ח) שרק אצל כלל ישראל שייך מידה זו של התאמצות (- המלקט)

<u>פרשת חוקת - בארץ ישראל</u>

וחמון כל עמא דכנישתא משה נחית מן ריש טורא מאנוי בזיעין וקיטמא ברישיה והוה בכי ואמר ווי לי עלך אהרן אחי עמוד צלותהון דבני ישראל דהויתא מכפר עליהון חד זמן בכן שנא בה בשעתא הימינון בני ישראל ארום מית אהרן ובכון ית אהרן תלתין יומין כל כנישתא דבני ישראל: תרגום ירושלמי

כל בית ישראל - האנשים והנשים לפי שהיה אהרן רודף שלום ומטיל אהבה בין בעלי מריבה ובין איש לאשתו: רש"י

ויבכו את אהרן כו' כל בית ישראל - פירוש, הכתוב מספר לנו בזה שלא היה כל הארבעים שנה רוצח נפש בשוגג שהיה נגלה למחנה לויה והיה נפרד מביתו וממשפחתו שאם היה הלא חזרו במיתת אהרן, מות הכה"ג, והיה להם לשמוח. ודו"ק. משך חכמה

ותקצר נפש העם - מלמד שראו כל הצרות שיבואו בגלות אדום ואיך ימשך גלות אדום: בעל הטורים

א"י אז ישיר ישראל. במד"ר משל לשלטון שעשה סעודה למלך אמר המלך אוהבי שם אמרו לו לא. אמר המלך אף אני איני הולך שם אף כך אמר הקב"ה הואיל ומשה איננו נזכר שם אף אני איני נזכר שם ע"כ. הנשמע מזה כי כל ת"ח שלומד תורה לשמה הנה נתעבר בו נשמת משרע"ה כמבו' בספרים לשמ"ה אותיות למש"ה הנה זה בוודאי הש"י עמו שם וכמבואר בתד"א הקב"ה יושב ושונה כנגדו ועיין בכתבי האר"י בפסוק (במדבר י', ל"ה) ויהי בנסוע הארון ויאמר משה וגו': ספר תפארת שלמה

על התורה ועל העבודה

ואהרן מה הוא כי תלינו עליו. י"ל לענ"ד שכאן אמר משה שכל בחינת אהרן הוא שלום א"כ מה הוא כי תלינו עליו. (-המלקט)

כי לא מלבי ויבואר בו הפסוק אתם המיתם את עם כו' הכלל יש שהצדיק פועל דבר אע"פ שלא נגזר מלמעלה אעפ"כ הצדיק בתפילתו פועל זאת ויש שהצדיק ממשיך הפעולה מלמעלה מה שנגזר מלמעלה וכאן חשדו ישראל את משה רבינו ואהרן שהם בצדקתם פעלו זאת בתפלתם וזהו שאמרו אתם המיתם את עם ה' וזהו שאמר משה רבינו כי לא מלבי כלומר הדבר הזה מן הקב"ה נגזר ולא אנחנו בתפלתנו: קדושת לוי

ומכאן רואים כמה יכול לפעול ע"י תפילה (- המלקט)

קנאה כו' מוציאין את האדם מן העולם. ונלמד מקרח שנתקנא כי מי שדבוק בפנימיות החיות ממילא יש לו דביקות לכלל ישראל כי בשורש מיוחדים כל בנ"י. וז"ש בגמ' בשבת בגר שאמר גיירני כל זמן שאעמוד על רגל אחד אלמוד כל התורה כו' ואמר לו הלל ואהבת לרעך עיקר התורה אידך פירושא כו'. כי כלל התורה להיות האדם דבוק בחיות הפנימית והיא התורה. כי כל הנבראים מאותיות התורה. כמ"ש באורייתא ברא קוב"ה עלמא. וכן שמעתי מאא"ז מו"ר זצלה"ה על פסוק פקוד יפקוד כו' והעליתם כו' עצמותי כו'. כי להיות דבוק בפנימיות הוא בחי' יוסף שומר הברית והיפוך כתיב רקב עצמות קנאה כו' עכ"ד בקיצור. והוא כנ"ל כי העיקר להיות דבוק בפנימיות החיות. והוא פי' זכירה דכתיב למען תזכרו כמ"ש במ"א. ואז באמת כל מעשיו וכל הזמנים הכל אחד. כי השורש הוא נקודה מהשי"ת למעלה מהזמן. וז"ש שילמוד כל התורה כו' רגל אחד. והוא להמשיך בחי' אחדות וחיבור גם להרגילות. והשיבו ע"י אהבת ישראל כנ"ל. ולהיפוך קנאה מוציאין מן העולם פי' שלא יוכל להתקיים בתוך ההעלם שהעצה רק להתדבק בנקודה הנעלמת שבעוה"ז נסתרת כנ"ל: שפת אמת שנת תרל"א

הרה"ק רבי יוחנן (מסטאלין - קארלין זי"ע) אמר: קטורת בציבור חייבים לשמור, זה רפואה, למחלות דזמנינו היא הרפואה הטובה ביותר: כתבי קודש

בפסוק והיה האיש כו' מטהו יפרח והשכותי כו' וצריך להבין למה יוסר בזה תלונות בני ישראל. והענין הוא להודיע לבנ"י כי לא מצד עבודת אהרן נבחר מכלל בנ"י. וכן הלוים אם כי היו צדיקים גדולים שזכו לזאת המעלה. אבל המעלה הזאת הוא מתנה מאת המקום ב"ה באהבתו לבני ישראל הוכן כלי מובחר והוא אהרן משרת עליון והשי"ת שלח מלמעלה כלי זו וזה שמטהו יפרח הוא סימן כי הוא כלי דבוק בשורשו ועושה פירות בדביקות וחיבור שיש לו בביהמ"ק וממילא ע"י זה סרה קנאתם כיון שהוא מצד מתנת עליון. כמ"ש ואהרן מה. וזה שרצה משה רבינו ע"ה לברר אצל בני לוי המעט מכם כי הבדיל כו'. שכל הבדלתם הוא ג"כ רק מתנה עליונה. וקרח ועדתו עלה על דעתם שהוא מצד עבודתם ולכן הי' שייך בזה קנאה. ולכך ע"י נסיון המטות השכותי כו' את תלונות בני ישראל כנ"ל: שפת אמת תרל"ט

שבת מברכים תמוז
תמוז - ראשי תיבות
זמני תשובה ממשמשין ובאין

ותעצר המגפה. בשם הבעל שם טוב זי"ע, ענין עשב רוט"א שהוא שמירה למגפה רחמנא ליצלן, (כמבואר בספר משנת חסידים במסכת תיקון המגפה פרק א' עיין שם), הענין כי רוט"א בגימטריא ר"ו והוא מספר האותיות של שם ע"ב, והוא ראשי תיבות רפאינו ה' ונרפא: (בארות המים בליקוטים): ספר בעל שם טוב עה"ת

לפרשת קרח חז"ל דרשו עליו בוטח בעשרו כו' יפול. דכ' ריש ועושר אל תתן לי הטריפני לחם חקי. ובאמת אמרו חז"ל אין עני אלא מן התורה ומצות. משמע שעושר הוא ג"כ בתורה כמ"ש שפיקח גדול הי' קרח וחכם בתורה. אבל באמת החכמה צריכה להביא האדם לידי מעשה וע"ז כ' הטריפני לחם חקי ואין לחם אלא תורה שיזמין השי"ת לאדם דברי תורה שיעשו בו רושם ויקח חיות ומזון מהדברים שזה תכלית התורה. ומה"ט נקראת התורה לחם שנותן מזון וקיום אל האדם. וזה רמזו במשנה אם אין קמח אין תורה פי' שתכלית התורה להוציא ממנה קמח ומזון. ושמעתי מאמור"ז ז"ל שלכן יש בתורה ברכה לפני' ולאחרי' כמו במזון כשהוא רעב מברך על שהזמין לו השי"ת הלחם. וכשהוא שבע יש ברהמ"ז על השביעה מה שהלחם מתעכל במעיו ומשביעו ולכן שיעור ברהמ"ז כל זמן עיכול. וכמו כן יש לברך לאחרי' על קבלת חיות ומזון מהתורה שיהי' נבלע בדמיו ודפח"ח. וזה היה חסר לקרח. וזה הרמז שירדו חיים שאולה שהגם שהי' בו דברי תורה אבל לא עשו בו רושם: שפת אמת שנת תרמ"ח

יוצא לאור ע"י מכון בית צדיקים - שידלוב סטאשוב
A project of Cong. Tiferes Zvi - Mailing address:
714 Park Ave Lakewood NJ 08701-2025;
ברשות ובהדרכת גדולי התורה chizuk620@gmail.com
לקבל הגליון, בלה"ק ובענגליש, או שיעור באידיש,
וכן להקדיש גליון לזכות, לרפו"ש, לע"נ או לזכות את הרבים
- אחב"י ביותר מד' אלף מקומות בעולם קע"ה כ"י להתקשר
להנ"ל, ידידכם נפתלי הירצל גאנצווייג
Contact us to dedicate etc. received by thousands globally

לקבל שיעור באידיש {בערך 25 מינוט},
או דברי תורה, גליון "באר היטב" בענגליש, נא להודיענו
לימוד אור החיים הק' בחבורה ליל ששי 8:30 pm

לע"נ הרה"ג ר' יוסף חיים שניאור בן הרה"ג ר' אהרן זצוק"ל קאטלער
ראש ישיבת בית מדרש גבוה - נלב"ע ג' תמוז תשמ"ג - תנצב"ה